

V Praze, dne 15. července 2011

Vážený pan
MUDr. Jiří Besser,
ministr kultury ČR
Maltézské nám. 1
118 00 Praha 1

Ministerstvo kultury		③
Došlo:	15 -07- 2011	1551 <i>Danosta</i>
Č.j.		počet listů:
Přiděl.		počet listů příloh:

Podnět k obnově řízení z moci úřední

Na základě § 100 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, podáváme podnět k obnově řízení z moci úřední, a to:

a) **obnově přezkumného řízení závazného stanoviska Magistrátu hlavního města Prahy, odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu (dále OKP MHMP) čj. 851826/2009 ze dne 24. 6. 2010**, které bylo ve zkráceném přezkumném řízení rozhodnutím Ministerstva kultury ČR (dále MK) čj. MK 323/2011 OPP ze dne 5. 1. 2011 zrušeno a následně toto nepravomocné rozhodnutí napadeno rozkladem účastníka řízení. Rozhodnutím ministra kultury ČR, čj. MK 27601/2011 OLP ze dne 23. 5. 2011 bylo zrušeno naopak napadené rozhodnutí MK, potvrzena platnost původně napadeného závazného stanoviska OKP MHMP a přezkumné řízení zastaveno.

b) **obnově řízení o vydání závazného stanoviska OKP MHMP** v téže věci.

K tomuto podnětu nás vedou důvody odpovídající podmínkám pro obnovu řízení, stanoveným v § 100, odst. 1 a 3, zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a to:

1. Vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti a důkazy, které existovaly v době původního řízení, avšak nebyly uplatněny;
2. Provedené důkazy se ukázaly nepravdivými;
3. Na novém řízení je zřejmý veřejný zájem.

K jednotlivým bodům uvádíme toto vysvětlení:

Ad 1. Závazné stanovisko OKP MHMP, které bylo předmětem posouzení v přezkumném řízení, se vyslovilo souhlasně m. j. k návrhu na demolici objektu čp. 1601/II, Václavské nám. 47, a k jeho nahrazení novostavbou. Přestože je OKP MHMP výkonným orgánem státní památkové péče, v žádném dokumentu vzniklém v procesu řízení (výše uvedené závazné stanovisko OKP MHMP z 24. 6. 2010, zápis ze 105. jednání Sboru expertů, poradního orgánu OKP MHMP, dne 6. 5. 2010) není doloženo, že by se tento orgán odpovědně a v souladu se svým posláním zabýval architektonickou, památkovou, urbanistickou či historickou hodnotou

k demolici navržené budovy. Ve svém závazném stanovisku se výkonný orgán státní památkové péče žádným uspokojivým způsobem nevyrovnal ani s vyjádřením odborné složky státní památkové péče, Národního památkového ústavu, územního odborného pracoviště v Praze, které záměr investora označilo za vyloučený, ani neosvětlil, jak dospěl bez řádného uměleckohistorického zhodnocení k názoru, že hodnota domu čp. 1601/II je natolik nicotná či zanedbatelná, že vyjádřil souhlas s jeho nevratnou likvidací. Ze závazného stanoviska lze pouze vyčíst, že OKP MHMP měl k dispozici hodnocení zpracovaná pro investora, která nelze považovat za nezávislé posouzení skutečnosti, a výrok vlastního poradního orgánu, který se však paradoxně nevyslovil, jak vyplývá z výše uvedeného zápisu Sboru expertů zveřejněného na internetu, k hodnotě historického domu, ale výhradně k hodnotě navržené novostavby. Domníváme se, že v takto závazném případě, pokud se z jakýchkoli důvodů nechtěl OKP MHMP ztotožnit s názorem odborné organizace státní památkové péče, si **měl opatřit jako důkaz nezávislé hodnocení odborníků zabývajících se současným stavem poznání historické architektury** (Ústav dějin umění AV ČR, v. v. i. a příslušné ústavy FF UK, FA ČVUT, případně dalších vysokých škol). Poznání kulturních a zejména památkových hodnot a názory na ně mají tendenci se v průběhu času vyvíjet a v závislosti na společenských okolnostech i proměňovat. Domy z 19. a 20. století, které v daném okamžiku nemají status kulturní památky, a takových je vzhledem k relativně nedávné době vzniku na území památkové rezervace pochopitelně drtivá většina, na rozdíl např. od veškeré zástavby starší roku 1800, mohou být nositeli významných uměleckých, architektonických, urbanistických a dalších kulturně-historických hodnot, které v úředním schvalovacím provozu nebyly a ani nemohly být rozpoznány. Je však trestuhodně nezodpovědné řídit se v takovém případě pouze konstatováním, zda objekt je, či není v danou chvíli zapsán v seznamu kulturních památek, a možnost kvalifikované identifikace jeho faktických hodnot ignorovat.

Jako vědečtí pracovníci v oboru teorie a dějin umění i architektury, pedagogové i praktičtí architekti tímto odpovědně prohlašujeme, že dům čp. 1601/II na nároží Václavského náměstí a Opletalovy ulice, navržený investorem k demolici, není bezvýznamnou výplňovou architekturou jen účelně dorovnávací uliční frontu, jak se z dikce závazného stanoviska OKP MHMP i z rozhodnutí ministra kultury ČR může zdát. Tento dům ve své současné podobě z přestavby na počátku 20. let 20. století je naopak důležitým článkem v historickém vývojovém řetězu české architektury a typickým příkladem dobového prolínání a syntézy stylů, zde novoklasicismu a kubismu. Nesporná a nespravedlivě přezíraná je také jeho hodnota urbanistická, a to v gradaci linie uliční fronty směrem k dominantě Národního muzea, kterou přestavba domu čp. 1601 záměrně respektovala a kterou se novostavba s věžovým nárožím projektovaná na jeho místě chystá naopak bezprecedentně porušit. Ačkoliv určení autorství současné podoby domu vyplývá z dokumentů shromážděných stavebněhistorickým průzkumem (dále SHP), který byl předložen samotným investorem jako podklad řízení, a ačkoliv podle plánové dokumentace publikované v tomto SHP lze dům autorsky zcela jednoznačně přisoudit architektu Bohumíru Kozákovi s dosud nevyjasněným podílem pražského německého architekta Josefa Zascheho, **tyto informace výkonný orgán památkové péče nevezal při rozhodování vůbec v úvahu** a autorství bagatelizoval termínem „úprava průčelí podle projektu inženýrů Duška, Kozáka a Mácy“.

Potvrzujeme, že architektonická i urbanistická hodnota domu je nadprůměrná, a jeho odsouzení k demolici by znamenalo neospravedlnitelný kulturní přečin v českém i evropském

významu, o to více nepochopitelný, že Česká republika je signatářem Úmluvy o ochraně architektonického dědictví Evropy a území historického centra města je chráněno statutem městské památkové rezervace a současně jako statek Světového kulturního dědictví pod patronací UNESCO.

Ad 2.1 Závazné stanovisko OKP MHMP odkazuje na vládní nařízení č. 66/1971 Sb. ze dne 21. 7. 1971 o památkové rezervaci v hlavním městě Praze, které je základním zákonným předpisem upravujícím stavební činnost na území pražské památkové rezervace, a cituje z něj v odůvodnění svého rozhodnutí pasáže týkající se „výstavby a vnějších úprav nechráněných objektů“ (§ 3, odst. 1/b dokumentu). Zcela však opomíjí obsah odst. 1/a téhož paragrafu, který předepisuje, že „veškeré úpravy nemovitých kulturních památek i jejich souborů a objektů, které vykazují dílčí památkové nebo urbanistické hodnoty (objekty památkového zájmu), dotýkají se vnitřní i vnější architektury, **musí být řešeny a prováděny se zřetelem k trvalému zabezpečení jejich hmotné podstaty**, k jejich přiměřenému společenskému využití a dalšímu zhodnocování výtvarných a dokumentárních funkcí.“ Ignorování této zásadní teze, a to bez zajištění hodnověrných důkazů o tom, že dům čp. 1601/II nevykazuje „dílčí památkové nebo urbanistické hodnoty“, způsobuje nejen zkomolení obsahového významu celého zákonného předpisu, má však zároveň fatální praktické důsledky pro předmět – statek, který je nařízením chráněn. Z takto záměrně redukováného textu vládního nařízení vytváří bezobsažnou slovní hmotu, kterou lze interpretovat pro jakýkoliv stavební účel.

Jsme přesvědčeni, že argumentace závazného stanoviska OKP MHMP uvádějící jako důkaz neúplnou citaci platného vládního nařízení o památkové rezervaci v hlavním městě Praze a záměrně tak převracející jeho smysl ve prospěch investora, jasně **prokazuje nepravdivost tohoto důkazu**.

Ad 2.2 V argumentaci k rozhodnutí ministra kultury MUDr. Jiřího Bessera, čj. MK 27601/2011 OLP ze dne 23. 5. 2011, je uvedeno, že ze strany účastníka řízení jde o velmi rozsáhlý investiční záměr, z jehož zmaření správním rozhodnutím MK by pro stát vyplynula závažná rizika v souvislosti s možným uplatněním nároků účastníků dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.

V této souvislosti poukážeme na skutečnost, že tato argumentace je důsledkem chybného pochopení procesu schvalování stavebního záměru na památkově chráněném území. **Investor dosud neměl a v tento okamžik stále nemá v rukách žádný dokument, který by ho spravedlivě opravňoval předjímat kladný výsledek následných správních řízení**, tedy řízení o odstranění stavby, územního a stavebního řízení, které povede příslušný stavební úřad. Argument o závažných rizicích státu z možných nároků na odškodnění za zmařenou investici považujeme proto **za mylný a nepravdivý**. Aníž bychom chtěli zpochybňovat fakt, že investor vynaložil na přípravu svého záměru značné finanční prostředky, připomínáme doložitelnou skutečnost, že již od roku 2007 svůj záměr z vlastní iniciativy konzultoval se zástupci nezávislé odborné veřejnosti (Památková rada Národního památkového ústavu, územního odborného pracoviště v hl. m. Praze, a Domácí rada Klubu Za starou Prahu), kteří vyjádřili demolici jednoznačné odmítnutí, a tudíž dobře věděl, že záměr je

z památkového hlediska nepřijatelný, považujeme proto jeho počínání výhradně za projev podnikatelského rizika.

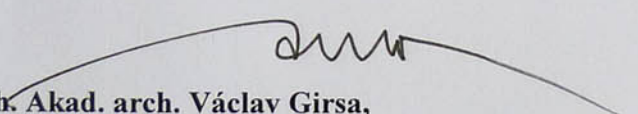
Ad 3. Záměr investora je výraznou částí odborné i laické veřejnosti odmítán. Svědčí o tom spontánní veřejný nesouhlas vyjádřený jak prostřednictvím ohlasu v médiích po zveřejnění výše uvedeného rozhodnutí ministra kultury ČR ze dne 23. 5. 2011, tak 14 tisíc podpisů pod textem Veřejného občanského protestu, který byl zveřejněn na webu www.zastarouprahu.cz, dne 1. 6. 2011, a účast bezmála tisícovky Pražanů na demonstraci, kterou organizovala občanská sdružení Klub Za starou Prahu a Praguewatch dne 7. 6. 2011 přímo na Václavském náměstí.

Občané se tak aktivně přihlásili ke svým základním občanským právům zaručeným Listinou základních práv a svobod (čl. 11 / 3, čl. 34 / 2, čl. 35 / 3), zejména kulturním právům vztahujícím se k požadavku zachování a přístupu ke kulturnímu bohatství, jehož je dům čp. 1601/II organickou součástí. Domníváme se, že i z tohoto důvodu je **zahájení obnovy obou řízení, o niž výše žádáme, a nové důkladné projednání celého případu, a to s uplatněním všech výše uvedených skutečností, ve veřejném zájmu.**

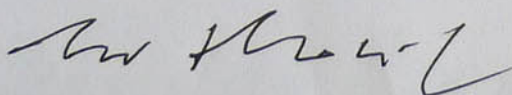
Prof. PhDr. Milena Bartlová, CSc.,

Katedra dějin umění a estetiky, Vysoká škola uměleckoprůmyslová v Praze

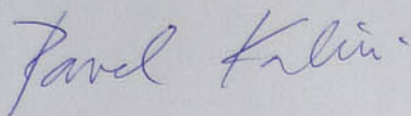
Prof. Ing. arch. Akad. arch. Václav Girsu,

vedoucí Ústavu památkové péče, Fakulta architektury Českého vysokého učení technického v Praze

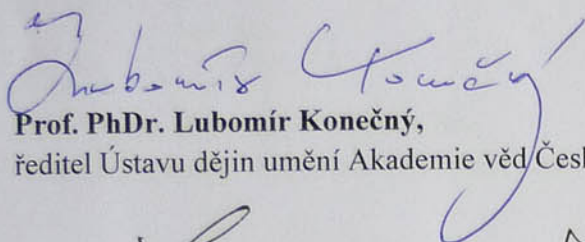
Prof. PhDr. Ivo Hlobil, CSc.,

Ústav dějin umění Akademie věd České republiky, v. v. i.

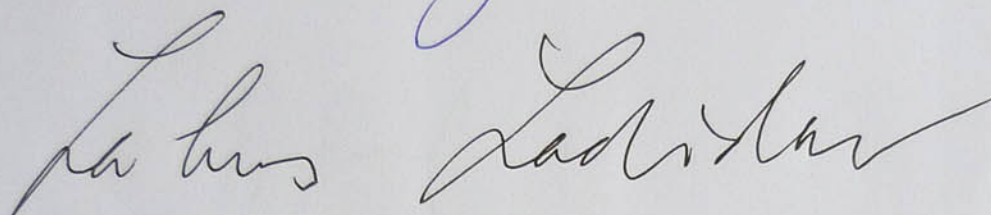
Prof. PhDr. Pavel Kalina, CSc.,

Ústav teorie a dějin umění, Fakulta architektury Českého vysokého učení technického v Praze

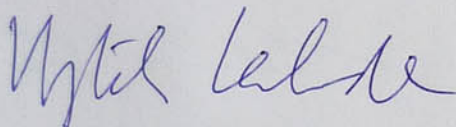
Prof. PhDr. Lubomír Konečný,

ředitel Ústavu dějin umění Akademie věd České republiky, v. v. i.

Prof. Ing. arch. Ladislav Lábus,

vedoucí Ústavu navrhování III, Fakulta architektury Českého vysokého učení technického v Praze

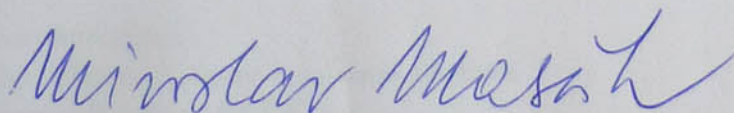

Prof. PhDr. Vojtěch Lahoda, CSc.,

Ústav dějin umění Akademie věd České republiky, v. v. i.

Prof. Ing. arch. Miroslav Masák,

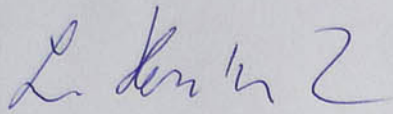
Fakulta architektury Vysokého učení technického v Brně

Prof. PhDr. et Ing. Jan Royt,

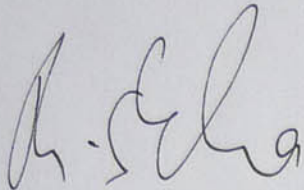
ředitel Ústavu pro dějiny umění Filozofické fakulty Univerzity Karlovy

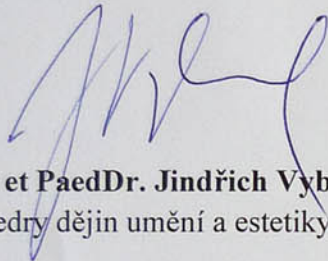
Prof. PhDr. Lubomír Slavíček, CSc.,

vedoucí Semináře dějin umění Filozofické fakulty Masarykovy univerzity, Brno

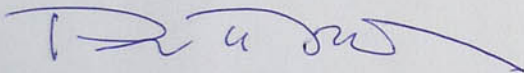
Prof. PhDr. Rostislav Švácha, CSc.,

Ústav dějin umění Akademie věd České republiky, v. v. i.

Prof. PhDr. et PaedDr. Jindřich Vybíral, CSc.,

vedoucí Katedry dějin umění a estetiky, Vysoká škola uměleckoprůmyslová v Praze

Prof. PhDr. Petr Wittlich, CSc.,

Ústav pro dějiny umění, Filozofická fakulta Univerzity Karlovy

Kontaktní adresa:

Mgr. Václava Pštrossová, asistentka ředitele

Ústav dějin umění AV ČR, v. v. i.

Husova 4, 110 00 Praha 1

e-mail: pstrossova@udu.cas.cz

telefon: +420 221 183 501, fax: +420 222 221 654